

jejich jmění a na veškeré jejich příjmy přítomné i budoucí. Odvolací soud zamítl žalobu stran pachtovného za dobu od 23. listopadu 1933 do 30. dubna 1934 v částce 17.007 Kč, vycházejí z názoru, že šestiměsíční výpovědi, kterou dal Státní pozemkový úřad žalovaným ve smyslu § 13 zákona č. 215/19 a §§ 12 až 25 zákona č. 329/20 ve znění zákona č. 20/22 Sb. z. a n. a která byla okresním soudem ve Š. doručena žalovaným dne 22. května 1923, zrušil se pachtovní poměr žalovaných k Československému státu dnem 22. listopadu 1933 a že proto žaloba, domáhající se výslovně placení pachtovného, a nikoli náhrady za další užívání pachtovaného předmětu, je bezdůvodná, pokud jde o dobu po 22. listopadu 1933. Tento právní názor je mylný. Z obsahu uvedené výpovědi je nade vší pochybnost patrné, že jde o výpověď z hospodaření po rozumu citovaných míst zákonných a nikoli o výpověď z pachtovního poměru podle §§ 561 a násl. c. ř. s. Na tom nic nemůže změnit nesprávný dodatek okresního soudu, že přikazuje odpůrci vypovídající strany, aby této výpovědi včas vyhověl pod exekucí nebo proti ní podal námitky, neboť rozhodující jest toliko jasný obsah výpovědi a v ní uvedená místa zákonná (rozh. 1811 Sb. n. s.). Takovou výpověď nepomíná pachtovní poměr k zabrané nemovitosti, nýbrž teprve skutečným převzetím nemovitosti, nýbrž teprve skutečným převzetím nemovitosti Státním pozemkovým úřadem, které se může státi buď dobrovolným odezdáním se strany hospodářícího držitele, nebo exekucí odebráním pozemku držiteli tomu, jak bylo podrobně vyloženo v rozhodnutí č. 6613 Sb. n. s. Že Státní pozemkový úřad v době od 23. listopadu 1933 do 30. dubna 1934 od žalovaných jakožto pachtýřů propachtované pozemky převzal, nebylo tvrzeno a bylo proto v té příčině obnoviti rozsudek první stolice, a nebylo třeba zabývatí se ještě dovolacím důvodem vadnosti řízení.

Čís. 14983.

Nelze zpeněžití exekucním prodejem podle §§ 332, 341 ex. ř. koncesi k provozu dopravy motorovými vozidly.

(Rozh. ze dne 22. února 1936, R I 91/36.)

Vymáhající věřitel navrhl zpeněžení zabavené autokoncese nucenou dražbou. První soud návrh zamítl proto, že podle § 7 zák. č. 198/32 Sb. z. a n. je převod zabavené koncese na třetí osoby nepřípustný. Rekursní soud vyhověl návrhu. Důvody: Předpis § 7 zák. č. 198/32 Sb. z. a n. vylučuje jen volnou disposici povinného s koncesí ať smlouvou nebo posledním pořízením, nelze však z něho seznati, že oprávnění povinného má býti spjato tak úzce s jeho osobou, že by zpeněžení prodejem v exekuci bylo vyloučeno (Sb. n. s. č. 13566). Způsob provedení dražby jest řešiti v dohodě s příslušným živnostenským úřadem.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Již od plemissinárního usnesení nejvyššího soudu vídeňského ze dne 30. října 1907 čís. 128 pres. čís. 181 knihy judikátů, uveřejněného pod čís. 3948 n. ř. sb. Glasser-Unger a čís. 1054 úř. Sb. bylo v judikatuře (a též v literatuře, srov. na příklad Neumann-Lichtblau Komentář k ex. řádu str. 1040) nesporno, že koncesi a zabavený živnostenský podnik provozovaný na základě koncese nelze zpeněžit nuceným prodejem, poněvadž jde o právo osobní, jež nelze převést na jinou osobu ani zcizit. Toto hledisko jest obzvláště zdůrazněno v § 7 odst. 4 zák. ze dne 23. prosince 1932 čís. 198 Sb. z. a n., podle něhož koncese k provozu dopravy motorovými vozidly jest osobním oprávněním, jehož převod na jinou osobu ať mezi živými nebo pro případ smrti jest nepřípustný, ba kterou ani nelze provozovati pachtýřem (§ 7 odst. 7 uvedeného zákona). Neprávem se dovolává rekursní soud rozhodnutí čís. 13566 Sb. n. s. k odůvodnění svého opačného názoru. Uvedené rozhodnutí na souzený případ se nehodí, neboť se nezabývá vůbec nuceným prodejem koncese nebo živnosti autodopravy, nýbrž obírá se pouze všeobecně otázkou přípustnosti exekuce na živnost dopravy motorovými vozidly.

Čís. 14984.

Chovatel plemeníků není oprávněn požadovati od obce náhradu nákladů vzniklých mu vydržováním plemeníků za obec, neuzavřel-li s obcí smlouvu o chovu plemeníků.

(Rozh. ze dne 22. února 1936, Rv I 2471/33.)

Žaloba na náhradu nákladů, vzešlých žalobci (soukromníku) chovem licentovaných plemeníků, podaná z důvodů § 1042 obč. zák. na žalovanou obec, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Podle § 3 zák. čís. 169/24 přísluší povinnost opatrovati a chovati v dostatečném počtu plemeníky obci, kteráž může tyto veřejné plemeníky chovati sama aneb přenechati jejich chov jednotlivým chovatelům neb chovatelským organisacím na základě smlouvy s obcí uzavřené a komisí pro chov hospodářských zvířat schválené. Výjimečně (§ 3 odst. 6 cit. zák.) mohou beze smlouvy s obcí soukromé osoby chovati plemeníky, ale jen když to povolí ministerstvo zemědělství (§ 3 odst. 6 zák. a § 11 vlád. nař. čís. 204/28), a jen k účelům, k nimž tento chov se povolí. Nesplní-li obec resp. strana, která s ní ujednala smlouvu, svou povinnost, přísluší učiniti příslušná opatření okresnímu úřadu (§ 10 odst. 3 vlád. nař.). Z těchto ustanovení vyplývá, že povinnost chovati veřejné plemeníky náleží výhradně obci a nikoliv soukromým osobám